

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WALLACE VE GROMIT YARAMAZ TAVŞANA KARŞI VE
TAVUKLAR FİRARDA'NIN YARATICILARINDAN

KuzularTM FİRARDA

BÜYÜK ŞEHİRDE DEV MACERA!

17 NİSAN'DA SINEMALARDA

shaunthesheep.com

STUDIOCANAL

Aardman

AMC

amazon

Ufuk

Q

fabula

#kuzularfirarda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.trantey.org>

“BEN” DEMEKTE VAZGEÇİP “BİZ” DİYE BİLSİNLER ARTIK!

BU DERGİNİN SAYFALARINDA DAHA KAÇ DEFA ‘SANSÜR BELASI’NDAN BAHSEDECEĞİZ, BİLEMİYORUZ. BİZİM TEMEL İLGİ ALANIMIZ SİNEMA OLSA DA, ÖZELLİKLE SON DÖNEMLERDE TOPLUMUN BÜTÜN HÜCRELERİNE SİNMIŞ BİR SANSÜR MEKANİZMASIYLA BOĞUŞUYORUZ.

Facebook sayesinde bizim ‘küçük’ dergimiz bile bu ‘karanlık’tan nasiplendiyse, varın gerisini siz düşünün! Asıl meselemize dönelim isterseniz, yani İstanbul Film Festivali’ni festival olmaktan çıkaran, 34 yıllık sevdiceğimizi ‘lekeleyen’ taptaze sansür vakasına. Çayan Demirel ve Ertuğrul Mavioğlu imzalı “Bakur” adlı belgeselin, Kültür Bakanlığı’nın ‘eser tescil belgesi’ bahanesini öne sürerek festivale yaptığı baskıyla programdan çıkarılmasıyla neye uğradığımızı şaşırdık geçen pazar günü. Antalya’daki gibi işi ‘sulandırmayan’ festival yönetimi, hemen refleksi göstererek durumu açıkladı ve arkasından da bir basın toplantısıyla sansüre karşı duruşunu sergiledi. Jürilerin de çekilmesiyle yarışmalar iptal oldu, kapanış töreninin yapılamayacağı ilan edildi ve en nihayetinde de sinemacıların basın açıklamasıyla Kültür Bakanlığı’ndan ‘talepler’ sıralandı.

Bu resim içindeki tek ‘suçlu’nun Kültür Bakanlığı olduğunu düşündüğümüz sanılmasın. Aksine, durumu kangrene dönüştüren mekanizmaya “Dur!” demeyi bugüne kadar akıl edemeyen, akıl etseler de aktif bir direnç göstermeyen bütün paydaşlar sorumlu bu resimde. Festivaller ve sinemacılar, ‘idare etme’ eğilimini tercih ederek, zaten var olan ama pek uygulanmayan bu ‘Demokles’in kılıcı’nı sivriltmekten başka bir şey yapmadılar şimdiye kadar. En sonunda da kılıcın ‘celladın baltası’na dönüşmesiyle feryat fıyan etmeye başladılar. Her sansür girişiminde ‘geçici’ çözümlerle yakayı sıyırmak, belki de

sonsuz kadar böyle gideceği fikrini oluşturdu onlarda. Ama ‘yolun sonu’ geldi artık ve bu noktada da ‘gerçek’ bir tepki gösterilmezse, sinemamızın ardından dua okumaktan başka bir şey gelmeyecek elden, en azından buradan bakınca görünen o.

Her neyse... Festivalleri ve sinemacıları yerin dibine batırmak değil amacımız, onların artık ‘silkinme’ vaktinin geldiğini idrak etmelerini sağlamak. Bizim de altına imza attığımız sinemacıların Kültür Bakanlığı’ndan taleplerini sıraladıkları açıklama, suya yazılmış cümleler olarak kalmasın istiyoruz öncelikle. Sansürün her türüsüne her defasında ‘çekincesiz’ karşı çıkan biz sinema yazarlarının ‘gözlemci’ olduğu bir dönem bu. Top sinemacılarda, taleplerinin takibini yapıp sonuç almaya çalışmaktan başka çareleri kalmadı. Kültür Bakanlığı üzerinde baskı oluşturmak için ‘bir arada’ olmak gerektiğini, tekil çıkışların hiçbir şey ifade etmediğini anlamış olmaları gerek artık.

Keza, festivaller için de aynı şey geçerli. “Ben” demekten vazgeçip “Biz” demeyi öğrenmeleri, bütün festivallerin aynı amaç için hareket etmeleri lazım. Eğer eski alışkanlıklarını bir kenara bırakmayıp ‘aynı tas aynı hamam’ mantığıyla devam ederlerse sonları vahim çünkü. Ankara Film Festivali’nin belgesel ve kısa film yarışmalarının iptali de gösteriyor ki, gidişat değişmezse yarışma iptallerinden festival iptallerine evrilecek durum.

Karamsar değiliz, ama iyimser de değiliz. Bizi, sinema sanatına âşık kitleleri, iyimserliğe doğru yaklaştırmak da festivallere ve sinemacılara kalmış durumda. Memleketin hali ortada, kutuplaşma had safhada. Bari siz bir araya gelin/bir arada kalın ve haykırın “Özgürlük!” diye...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, JANET BARIŞ, MÜJDE İŞİL, ERMAN ATA UNCU, EBUR ÇELİKÜĞ, ALİ ULVİ UYANIK, SELİN GÜREL, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAAAN KARSAN, FIRAT ATAÇ **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Dönüm Noktası (The Humbling); Eksik; Tek Aşkı (The One I Love); Senden Bana Kalan; Kuzular Firarda (Shaun The Sheep Movie); Kanunun Kuvveti (La French); Mihrez: Cin Padişahı; Ejder Yuvası (Dragon Nest: Warriors' Dawn); Sebahat & Melahat; Polis Akademisi: Alaturka.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, festivalde izlediği "Ve Panayır Köyden Gider" in aklına düşürdüklerini kaleme alıyor.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Ve sonunda Martin Scorsese Oscar'ına kavuşuyor: "Köstebek" (The Departed)... Murat Özer imzasıyla.

28 TOPAZ

1979-1989 arası Batı Berlin'ine çarpıcı bir bakış: "B Filmi" (B-Movie)... Kaan Karsan imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Aşkın Yüzü (The Face Of Love); Patrondan Kurtulma Sanatı 2 (Horrible Bosses 2).

34 GENÇ VE MASUM

Melik Saraçoğlu-Hakkı Kurtuluş ikilisinden SiYAD ödüllü bir kısa film: "Müjdelere Var Yurdumun Toprağına Taşına, Erdi Sinemam 100 Şeref Yaşına!"... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

YERLİ KORKU
FİLMİNDE BİR İLK

HER GÜNAHIN BİR SEDELİ VARDIR

MIHREZ

CİN PADİŞAHI

17 NİSAN'DA SİNEMALARDA!

Üniversite Ekipmanları - İhtiyaçları

DÖNÜM NOKTASI

ORJİNAL ADI The Humbling

YÖNETMEN Barry Levinson

OYUNCULAR Al Pacino,

Greta Gerwig, Kyra Sedgwick,

Dianne Wiest, Nina Arianda,

Charles Grodin

YAPIM 2014 ABD-İtalya

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM Mir Yapım

FİLM, BİR OYUNCUNUN
KARİYERİNİN SONLARINA
DOĞRU YAŞADIĞI
HEZEYANLARI BAZEN
İRÖNİK BAZEN DE ELLE
TUTABİLECEK KADAR
SOMUT BİR GERÇEKMiŞ
GİBİ GÖZLER ÖNÜNE
SEREREREK ANLATIYOR.

ALTMIŞLARI GEÇTİKTEN SONRA HOLLYWOOD VE BROADWAY'DE AYAKTA KALMAK ZOR İŞ. NE KADAR VAZGEÇİLMEZ NE KADAR ULAŞILMAZ OLURSAN OL, ESKİMİŞ YÜZÜN KİTLELER İÇİN ALIŞILMIŞ VE VAZGEÇİLMİŞ OLDUĞUNDA GERİYE DERİN BİR boşluk ve baş etmesi güç bir yenilmişlik kalıyor. Bir Hollywood yıldızı olmasak da filmlerden anladığımız hissiyat böyle.

Barry Levinson'ın yönettiği ve Al Pacino'nun başrolünde oynadığı "Dönüm Noktası" (The Humbling) bir oyuncunun kariyerinin sonlarına doğru yaşadığı hezeyanları zaman zaman ironik zaman zaman da elle tutabilecek kadar somut bir gerçekmiş gibi gözler önüne sererek anlatıyor.

Daha açılış sahnesinde başlıyor Simon'un hezeyanları. Simon kendi oynadığı oyunda sahneye çıkamıyor, repliklerini unutuyor, kimse onu tanımıyor. Sahnede olması gerekirken salonun etrafında dört dönerek 'gerçekten' oyunun başrolünde olduğunu, afişte bile kendi resmi olduğunu kapı görevlilerine anlatmaya çalışıyor. Gördüğü bir kâbus da olsa çok açık ki o kapının dışında artık. İstenmediğinden de değil, vakti geldiğinden. Benzer bir sahneyi, Alejandro González Iñárritu'nun bu yıl Oscar alan "Birdman Veya (Cahilliğin Umulmayan Erdemi)"nde (Birdman: Or [The Unexpected Virtue of Ignorance]) görmüştük. Ana karakter Riggan bir biçimde kapının dışında buluyor kendini ve sırası geldiğinde sahneye çıkabilmek için çıplak şekilde dolanmak zorunda kalıyordu.

Rüya ya da gerçek bir oyuncu bir kez kapının önünde kalma hissiyatını tadınca ve artık o sahnede yeri olmadığını anlayınca yaşadığı depresyon farklı biçimlerde gelişse de hissiyatı hep o yenilmişlik, istenmeme ve inadına gururla karışık bir çaresizlik oluyor.

Simon kariyerinin düşüşe başladığı son oyunlardan birinde düşmesi gereken bir sahnede gerçekten kendini seyircilerin arasında yere atıyor. Bedenini hiç düşünmeden seyircinin ortasına bırakıyor. Metaforik olarak intihar ile başkaldırı arasında bir yerde duran bu hamle Simon'ı bir rehabilitasyon merkezinde başlayan,

**YÖNETMEN,
AL PACINO İLE ÇIKTIĞI
YOLCULUKTA
MERKEZE SIMON'I
KOYARKEN ARTIK
YAŞLANMAKTA
OLAN AL PACINO
İÇİN DE BİR ALAN
AÇMIŞ OLUYOR.**

yeni olduğu kadar farklı bir deneyime yanaşıyor. Simon'ın hissiyatını en başından itibaren psikiyatristiyle görüşmeleriyle birlikte takip etmeye çalışıyoruz. Hikayenin bakış açısı Simon'ın anlatıcı olduğu ve bizim de onun omuz hizasında ilerliyormuşçasına yaşadıklarına şahit olduğumuz bir noktadan yürüyor. Simon'ın rehabilitasyondan çıkmış sıkıcı hayatı, kapının çalması ve küçüklüğünden beri o'na hayran, genç ve güzel lezbiyen Pegeen'in girmesiyle rotasını değiştiriyor.

Simon pek kabul etmese de hem sanatsal hem de fiziksel olarak yaşıyor. Bazen psikiyatristiyle geçen konuşmalarından, gerçeklikle zihnindeki kurmaca arasında gidip geldiğine de şahit oluyoruz. Pegeen ise başına buyruk güzel, çekici ve genç olmanın verdiği aptallığın arkasına sığınabilecek kadar da kurnaz bir kadın. Bir biçimde Simon'ın hayatına girip orada var olmayı, lezbiyen olduğu halde sevişmeyi başarıyor. Pegeen'in de belli ki çocukluğundaki hayranlıktan kalan ve tamamlanması gereken ince bir hesabı var. Onunla yüzleşip çarpışmak için de Simon'ın hayattan geri çekildiği, savunmasız dönemini kollamaktan çekinmiyor.

Pegeen'in varlığı Simon'a iyi gelse de bazen

hayatına aniden giren insanlarla hezeyanları tetiklenebiliyor. Rehabilitasyonda tanıştığı ve evinin etrafında sıklıkla karşılaştığı kafadan çatlak komşusunun Simon'ın oynadığı filmlerdeki katil rollerine dayanarak kocasını öldürmek için onu tutmaya çalışması da cabası.

Yönetmen Barry Levinson'ı "Başkanın Adamları" (Wag The Dog) ve "Kardeş Gibiydiler" (Sleepers) gibi başucu filmlerden tanıyoruz. Levinson, Philip Roth'un romanından aynı adla uyarladığı "Dönüm Noktası"nda Al Pacino ile çıktığı yolculukta merkeze Simon'ı koyarken artık yaşlanmakta olan Al Pacino için de bir alan açmış oluyor. Simon geçmişini ne unutamadığı bir kadın, ne de başka bir şeyi anımsayarak hatırlıyor. Tutkusu, peşinden gittiği şey oyunculuk, aktörlük olmuş her zaman. Bunu tükettiği noktada karşısına Pegeen çıktığında, kendini bu denli açık onu hayatına alması da bu boşluktan... Bir yandan da Simon için hâlâ bir ümit var. Ona bir Kral Lear rolü getirip bırakacak kadar taze bir ümit.

Özellikle "Frances Ha"dan sonra ne yapsa merak etmeye başladığımız Greta Gerwig, Pegeen rolünde Simon'dan çok daha küçük hayran kadın rolüne kendiliğinden oturmuş gibi duruyor. Al Pacino'da ise ister istemez rolüyle uyuşan bir taraf var. Pacino hâlâ iyi, aranan bir oyuncu ama bir yandan da yüzündeki çizgiler zamanın gerçekten de geçmekte olduğunu hatırlatıyor.

Seyirci için zaman zaman teatral bir atmosfer sunulmuş olsa da akıcı bir yanı var filmin. Daha çok Simon'ın zihninde dolaştığımız için aralarda durgunlaştığı noktalar da var. Yakın tarihte vizyona girmiş olan "Birdman" ile ara ara benzerlikler de görmek mümkün. Yine de İnárritu'nun filminde Riggan kendini fazla ciddiye alan ve bu çöküşü daha farklı yaşayan bir karakterdi. Simon'ın ise kendini çok sevse de ciddiye almayan bir tarafı da var.

Simon'ın baştan itibaren gidip gelen, zaman zaman da fanteziye doğru uzanan duygularını sürekli bir biçimde psikiyatristine anlatırken gördüğümüz için karaktere dair bir gizem duygumuz olmuyor. Yaşadıklarının açık seçik farkındayız. "Dönüm Noktası" bir aktörün geç ve zoraki yaşanan bir dönemecini görmek ve ona eşlik etmek isteyenler için geniş bir alan açarken ara ara yükselen duyguların eşlik ettiği bir durgunluk da sunuyor.

Greta Gerwig ilginç bir seçim gibi görünse de Al Pacino ile olan uyumu çok iyi.

Filmi izlerken Simon ile Pacino arasında bir bağ kuruyor insan, bu anlamda Pacino kariyeri için olumsuz olabilir.

DÜNYA
KİTLE
İLETİŞİMİ
ARAŞTIRMA
VAKFI

26. ANKARA ULUSLARARASI FİLM FESTİVALİ

26th ANKARA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL
23 NİSAN — 03 MAYIS 2015

Ana Sponsor
Halkbank
Üreten Türkiye'nin Bankası

Bu festival 5224 sayılı yasa gereğince Sanatsal Etkinlikler Komisyonu'ndan alınan izinle düzenlenmektedir.

Bu ilan Arka Pencere'nin katkılarıyla yayınlanmıştır.

 /AnkaraUFF

 /ankarauff

filmfestankara.org.tr

STRÖER KENTVİZYON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

LOFT
İNCEK

mesa
1969

FESTİVAL GÖSTERİM YERİ
**büyülü
fener**
KIZILAY MESELESİ 455 31 33

EKSİK

★★★★

YÖNETMEN Barış Atay

OYUNCULAR Özgür Emre Yıldırım,

Nur Sürer, Barış Atay,

Toprak Sağlam, Uğur Polat,

Şebnem Sönmez

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM M3 (Barikat Film)

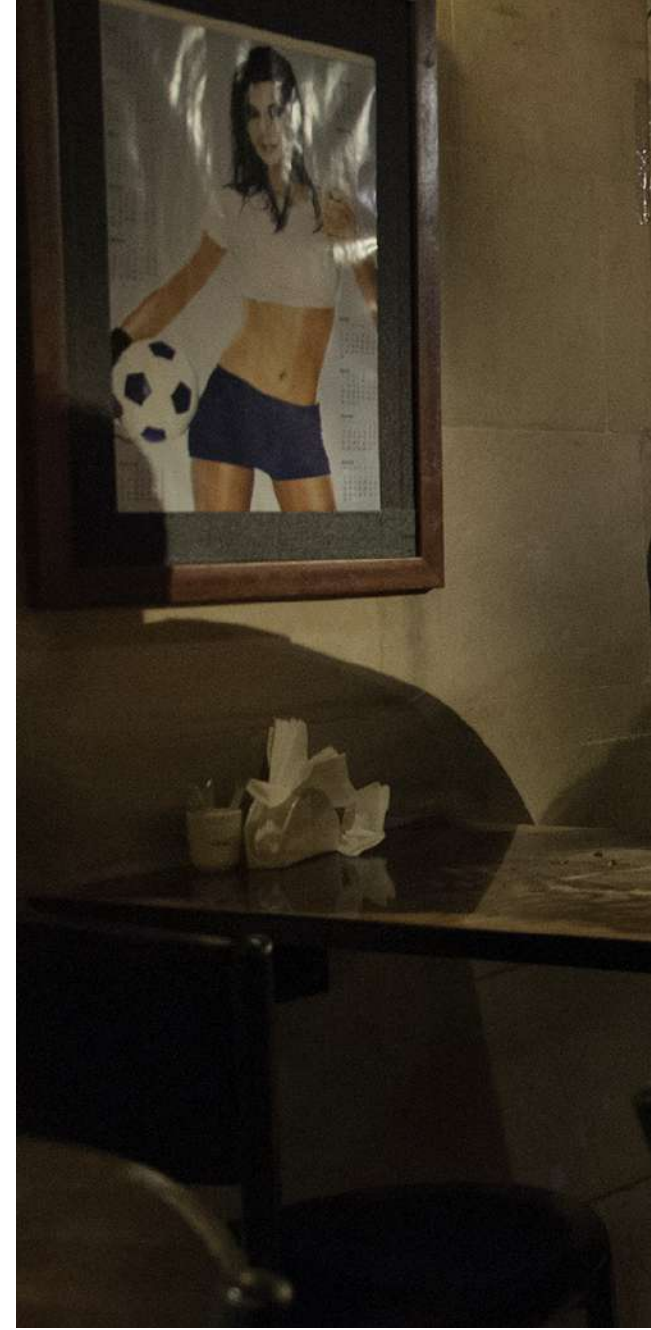
**ANTAKYA’NIN,
GEZİ PROTESTOLARI
SIRASINDA
ÖLDÜRÜLEN
ABDULLAH
CÖMERT’İN DE
MEMLEKETİ OLMASI
FİLMİN MANEVİYATINI
KUVVETLENDİRİYOR.**

TİYATRO VE SİNEMA OYUNCUSU BARIŞ ATAY’IN TOPLUMSAL OLAYLARDA GÖSTERDİĞİ DİRENİŞ VE ALDIĞI TAVIR, SANAT kariyerinin önünde oldu çoğunlukla. Sosyal medyadaki muhalif mesajları ve tutuklanması pek çok kişinin hafızasında taze ama aktörün mesela 48. Antalya Film Festivali’nde En İyi Film seçilen “Güzel Günler Göreceğiz”de babasıyla kavgalı boksör genç performansı o kadar net hatırlanmayabilir muhtemelen. Atay, ilk yönetmenlik deneyimi olan “Eksik”te politik tavrını, sanatçı performansı ile birleştiriyor. Böylece, son zamanlarda izleyenin ruhuna fatiha okutan 12 Eylül dramalarından uzakta, yalın ve derinlikli bir darbe-sonrası filmine imza atıyor.

“Eksik”in başlangıç kısmı biraz “Babam Ve Oğlum”u anımsatıyor aslında. Darbe atmosferinde doğum yapmak zorunda kalan hamile bir eş, solcu bir baba, çocuğa verilen Deniz/Devrim isimleri, dedeyle ve babaanneyle baş başa kalan bir torun... Ancak Barış Atay’ın bizzat kendisinin canlandırdığı torun karakteri, Çağan Irmak’ın hep açık bir kapısı olan naif dünyasından çok daha sert bir atmosferde kendini bulmaya çalışıyor.

Atay’ın filmin büyük bölümünü, büyüdüğü Antakya’da çekmesi, Antakya’nın aynı zamanda Gezi protestoları sırasında öldürülen Abdullah Cömert’in de memleketi olması filmin maneviyatını daha da kuvvetlendiriyor. Kenan Evren’in sesinden Erdoğan’ın ‘ateistler ve teröristler’ konuşmasına yaptığı geçiş ise filmin en muhalif ve sert söylemini oluşturuyor. 80 darbesinin günümüzdeki izini süren Atay belli ki bugünkü ‘sakatlıklar’ın temelini o yıllara bağlıyor ve darbe zihniyetinin nasıl farklı şekillerde tezahür edebildiğini sergiliyor.

Filmin başında böyle bir genel portre çizen Atay, sonrasında odak noktasını minimalleştiriyor. Paşa dedesinin Türker,

annesinin Deniz dediği, 30’lu yaşlarındaki gencin ruhunda darbenin izlerini sürüyor. Darbe; paşa dedesine göre devlete karşı gelip savaşmak, annesine göre çocuklarına daha iyi bir gelecek için fedakârlık, Deniz’in dünyasında ise onu anne-babasından ayıran ‘eksik ve sakat’ bir eylem. Paşa dedenin, ikinci torunun işkence yüzünden sakat doğduğunu öğrenince gelinini kapı dışarı etmesi, annenin yıllarca sakat bir çocuğa bakmak zorunda kalması, Türker/ Deniz’in bedenen sağlam görünse de ruhu sakat, kendini bulamamış, hayattaki amacını bilmeyen ve muhtemelen asla bilemeyecek olması adeta bir domino etkisi şeklinde darbenin yıktığı hayatları simgeliyor. Deniz’in ‘devrim tıpkı senin gibi sakat, eksik’ dediği kardeşi ile iletişim kurmakta zorlanması, daha doğrusu iletişim kurmak istememesi, sonrasında ise tutunacak

tek dal olarak onu görmesi, devrimin temiz bir düş ve hedef olarak varlığını koruyacağını ilan eder nitelikte.

“Eksik”in senaryo açısından başlıca zaafı, anne-Deniz ilişkisinde kendini gösteriyor. Deniz’in annesi ile ne zamandır görüşmediği, görüşmedikleri zaman zarfında iletişimlerinin sürüp sürmediği havada kalıyor. Eğer 30 yıldır ilk kez bir araya geliyor iseler filmde bunun etkisi hissedilmiyor.

Bariş Atay, hayat verdiği Deniz karakterini ‘ruhsuz’ ruhuyla canlandırıyor başarıyla. Apolitik, sorumluluk taşımayı reddeden, kendisi üzerinde beklenti kurulmasına izin vermeyen, hayatta bir yabancı olarak var olmayı tercih eden bir kişilik Deniz. Dedesinin otoritesi, annesinin şefkati, kardeşinin uysallığı, kız arkadaşının varlığı, hiçbir şey onu hayata bağlayamıyor. 30

yıl sonra (daha öncekilerle birlikte katlanarak) darbenin izlerinin demokratikleşmenin önündeki engel olarak hâlâ varlığını sürdürmesi, Deniz’in özelinde bir sistemin fotoğrafı adeta.

Oyuncu kadrosunda Özgür Emre Yıldırım’a da özel bir parantez açmak gerekiyor. Engelli Devrim’i başarıyla canlandıran oyuncu, bu yıl İstanbul Film Festivali’nin iddialı yapımlarından biri olan “Sarmaşık”ta da gemici Alper’e hayat vermekte.

Sansür krizi nedeniyle bu iki yapıyı festival seyircisi yarışma ortamında izleme şansına erişemedi maalesef.

İlk film özelinde derli toplu ve olgun bir yapım.

Nur Sürer’in canlandığı anne karakteri, hikayenin anahtarı olmasına rağmen kilitleri açamıyor.

**30 YIL SONRA
DARBENİN İZLERİNİN
DEMOKRATİKLEŞMENİN
ÖNÜNDEKİ ENGEL
OLARAK HÂLÂ VARLIĞINI
SÜRDÜRMESİ,
DENİZ’İN ÖZELİNDE
BİR SİSTEMİN
FOTOĞRAFI ADETA.**

TEK AŞKIM

BAZEN NORMALDE EN SONDA SÖYLENECEĞİN EN BAŞTA SÖYLENMESİ EN HAYIRLISI: TUHAFLAŞTIĞI ORANDA İLGİNÇLİĞİ de pekişen işlerin ilk örneği, haftanın gerilim / dram / komedisi (böyle bir melezleşmeyi türden sayarsak) "Tek Aşkım" değil. Tipik olan her evlilik krizi filmi gibi bir çift terapisi sahnesiyle hikayeyi başlatan, iki üç adım sonra "Alacakaranlık Kuşağı" ayarı çekilmiş bir Woody Allen komedisi olacakmış gibi bir düşünceye kapılmamıza vesile olan, sonrasında da müziğin de dayatmasıyla, birden bire ortaya çıkan gerilimin dozunu artıran "Tek Aşkım", -bu karmaşık gidişattan da anlaşılacağı üzere- ipin ucunu kaçırdığı oranda izleyiciyi kendisine bağlayan bir 'tuhaflık'.

Kendi kendinin derdine düşmüş, geçkin bir 'hafif-entelektüel' erkeğin sayıklamalarına tam alışmışken, oyuncuların birbirine attığı zalim bakışlara geçiş yapıyoruz. Terapi komedisi yerini ansızın olağan koşullarda pek de ilimizi çekmeyecek dramatik durumlara bırakabiliyor. "Tek Aşkım" sınırları keskin bir şekilde çizilmeyen türler arasında yüksek irtifadan bir uçuş gibi... Başka bir deyişle babası Malcolm McDowell'dan sinemaya aşına yönetmen Charlie McDowell, daha ilk uzun metrajında böylesine zor bir işe kalkışıyor.

Erkek tarafının ihaneti sonrasında ilişkilerini bir türlü kurtaramayan, o ilk günlere dönmek için yanıp tutuşan çiftimizi benzeri hikayelerden ayıran, filmin sürprizini ele vermemek için burada paylaşamayacağımız 'sürpriz' bir dönüş. İlk başlarda "Kocalar ve Karıları"ndan (Husbands And Wives) fırlamış gibi duran çiftimizin bir süre sonra kendilerini "Stepford Kadınları" (The Stepford Wives) benzeri bir hikayenin içinde bulduğunu söylemekle yetinelim. Ethan (Mark Duplass) ve Sophie (Elisabeth Moss) terapistlerinin (şöyle bir görünüş hasret gidermemize vesile olan Ted Danson) gönderdiği bir 'dinlence evinde' hiç beklemedikleri bir testle karşı karşıya kalıyorlar.

Ne blues eşliğindeki ot seanslarının ne de ilişkiye heyecan katmaya yönelik bildik konuşmaların üstesinden gelemeyeceği bir

engel bu. Olay örgüsünü tarumar edecek kadar onun yapısına aykırı bu 'beklenmedik' gelişme, yönetmen Charlie McDowell'ın da hem türler hem de duygular arasındaki söz konusu uçuşuna vesile. İlişkilerinin dinamikleri dışında haklarında hiçbir şey bilmediğimiz bu iki karakter, sanki öylesine ortalarda uçuşan zerrelere gibi, McDowell'ın onları yönlendirdiği duygu skalalarına seyahat ediyor. Şurada hafif muzip bir erkek gerekiyor diyelim; Mark Duplass tedirgin bakışlarıyla orada...

Kocasıyla kavga ettikten sonra sinirden kendi içine kapanan kadın klişesinin gerektiği noktada Elisabeth Moss, 'depresyon' hırkasıyla karşımızda. Ancak filmin başından sonuna doğru tutarlı ve hafif karanlık bir dünya kurgulayan görüntü yönetiminden anlaşıldığına göre, McDowell'ın klişeleri köksüz bir şekilde ortalara salarak postmodern oyunlar oynamak gibi bir derdi de yok. Filmin 'şık' atmosferi kötüye giden bir evliliğin anatomisine yüksek irtifadan bir bakış atılmak istendiği gibi bir izlenime yol açıyor.

Ancak bu yüksek 'uçuş', ilgi çekici olduğu derecede yer yer böyle bir çıkışın daha ustalık gerektireceğini düşündürmeden de edemiyor, ne yazık ki. Evliliklerini terapi seanslarıyla kurtarmaya çalışan orta-yaş öncesi çiftin ayakları yere sağlam basmayınca kendilerini içinde buldukları gerçeküstü durumlar da başlarda kaale alınamıyor.

Çiftimizin bu gerçeküstü krize tahmin etmesi çok kolay tepkilerle cevap vermelerinin de filme pek bir yararı yok. Eninde sonunda "Tek Aşkım" da tıpkı kendilerini farklı boyutlar arasında bir yerlerde bulan kahramanları gibi bir oraya bir buraya sallanıyor. Olabileceği filmi sezdirmesiyle ağzımıza bir parmak bal çalıyor. Ancak klişe tuzaklarına biraz fazla kolaylıkla düştüğü noktalarda da hevesimiz kırılıyor.

Moss da, Duplass da canlandırdıkları karakterlerin yetersizliğine rağmen ellerinden geleni yapıyor.

Filmin pek de sürpriz sayılamayacak sürpriz sonu, yönetmen McDowell'ın tüm iyi niyetini baltalıyor.

ORJİNAL ADI The One I Love
YÖNETMEN Charlie McDowell
OYUNCULAR Mark Duplass, Elisabeth Moss, Ted Danson, Marlee Matlin, Mary Steenburgen, Kiana Cason
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 91 dk.
DAĞITIM M3 (Fabula)

BAŞLARDA "KOCALAR VE KARILARI"NDAN FIRLAMIS GİBİ DURAN ÇİFTİMİZ, BİR SÜRE SONRA KENDİLERİNİ "STEPFORD KADINLARI" BENZERİ BİR HİKAYEDE BULUYOR.

SENDEN BANA KALAN

YÖNETMEN Abdullah Oğuz

OYUNCULAR Ekin Koç,

Neslihan Atagül, Hakan Karahan,
Zeynep Kankonde, Sabri Özmener

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 117 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım (ANS)

ABDULLAH OĞUZ YAPIMCILIKTAN FIRSAT BULDUKÇA YÖNETMENLİĞE ZAMAN AYIRMAYI SEVİYOR. TELEVİZYON dizileri arasında popülerlik anlamında özel bir başarı yakalayan “Asmalı Konak” dizisinin 2003 yılında 1 milyon 791 bin kişiye ulaşan uzun metrajlı filmine yönetmen olarak imza atan Oğuz, ticari sinemanın işleyişine hakim bir isim.

Belki “Mutluluk” ve “O Şimdi Mahkum” ve “Sıcak” bu ilk filminin seyirci rekorunu kıramadı ama özellikle “Mutluluk”un, yönetmenin en iyi işi olduğu konusunda ortak bir görüşten söz edilebilir. Levent Kazak ile “O Şimdi Mahkum”un ardından bir kez daha işbirliği yaparak 2006 yapımı Güney Kore filmi “Baekmanjangja-Ui Cheot-Sarang- A Millionaire’s First Love”ın uyarlaması “Senden Bana Kalan” ile Abdullah Oğuz, özellikle gençleri sinemalara çekecek acıklı bir melodramla karşımızda.

Önce Özgür (Ekin Koç) ile tanışıyoruz: Çok zengin bir ailenin varisi, küstah ve şımarık bir delikanlı. Görgüsüzce para harcayan ve eğlenen, değer sistemi sadece paraya endeksli olan Özgür, avukatının (Hakan Karahan) açıkladığı dedesinin vasiyetiyle gencecik ömrünün şokunu yaşıyor. Eğer liseyi Adatepe’deki devlet okulunda bitirir ve ayda sadece 1.200 lirayla yaşamayı başarsa dedesinden kalan mirasın tamamına sahip olabilecek. Buna itiraz ederse, dedesinin mirasının binde biriyle yetinmek zorunda kalacak. Gazetelerin magazin sayfalarında yer almaktan memnun, oteldeki süitinde yaşayan ve bol para harcamaktan başka hayatta bir gayesi olmadığı aşık Özgür, önce karşı çıksa da, Adatepe’ye gitmeyi ve öne sürülen şartları yerine getirmeyi kabul ediyor.

Köy hayatına uyum sağlamak tabii ki Özgür için pek kolay olmuyor. Üstelik, İstanbul’da gözlerinin içi gülerken kendisini otelde ziyaret

eden ve peşindeki kızlardan biri sandığı Elif (Neslihan Atagül) ile köy lokantasında karşılaşmak nasıl bir tesadüf olabilir? Köydeki yaşamın çağrıştırdığı anılar sayesinde Özgür hem değişmeye, hem de çocukluğundaki trajedinin üzerindeki örtüyü kaldırmaya başlıyor. Asıl sürpriz ise hayat dolu yaşıtı Elif’in aslında kim olduğunu hatırlamasıyla ortaya çıkıyor. Elif’in onulmaz hastalığı ise romantik komedi sularında gezinen filmi bir melodrama dönüştürmeye yetiyor.

Daha önce 2011 yapımı bir Hint filmine de ilham veren orijinal filmin bu yeni versiyonunda sinemamızın genç oyuncularını Neslihan Atagül ile Ekin Koç’un oyunculuklarına diyecek yok. İkisi de yeteneklerini sergileyecekleri, özellikle genç seyircileri çekecek bir projede yer alıyor. Diyaloglar rahatça akıyor ve özellikle Elif’in

2011 YAPIMI BİR HINT
FİLMİNE DE İLHAM
VEREN ORJİNAL
FİLMİN BU YENİ
VERSİYONUNDA
NESLİHAN ATAGÜL İLE
EKİN KOÇ’UN
OYUNCULUKLARINA
DİYECEK YOK.

hastalığı ortaya çıkana kadar, Özgür'ün köy ve kent yaşamı arasında kalışına dair espriler hoş. Belki şımarık ve küstah zengin çocuğundan, Elif'e âşık olmasıyla yaşadığı değişimin apar topar olmasının önüne geçilebilirdi, ne de olsa filmin iki saate yakın süresi bunu daha ayrıntılı işlemeye fırsat tanıyabilirdi.

Yardımcı rollerde Hakan Karahan tutuk bir performans gösterirken Saliha rolünde Zeynep Kankonde ve okul müdürü Nihat rolünde Sabri Özmener doğal bir oyunculuk sergiliyor.

Teknik anlamdaysa özellikle filmin kendine özgü renk paleti dikkate değer. Ege Bölgesi'nin görsel zenginliğinin de filme katkısı büyük. Geçmişlerindeki ortaklığa rağmen birbirinin tamamen zıddı sosyal sınıflara ait iki gencin saf aşkı, türün meraklılarını gözyaşlarına gark edebilir. Hatta filmin gişe başarısı, belki de son

yıllarda tamamen komedi ve korku türlerine yönelen sinemamızın rotasını, Yeşilçam'ın bol gözyaşı akıtan filmlerine döndürebilir, kimbilir?

Gene de insanın aklına birkaç soru takılmıyor değil. Yeşilçam sayesinde benzer ve hatta çok daha uçuk senaryolara sahip melodramlara aşinayız. Bunlara bir de Güney Kore melodramı uyarlamasının eklenmesi şart mıydı diye insan düşünmeden edemiyor. Üstelik gerek Levent Kazak gerekse Abdullah Oğuz, özgün senaryolu bir film yazma ve çekme konusunda donanımlı isimler. Artık yeni şeyler söylemenin zamanı geldi de geçiyor.

Görüntü yönetmeni Veli Kozlu'nun filme katkısı önemli.

Bazı yakın planlarda 'color correction' hataları göze çarpıyor.

**GEÇMİŞLERİNDEKİ
ORTAKLIĞA RAĞMEN
BİRBİRİNİN TAMAMEN
ZIDDI SOSYAL SINIFLARA
AİT İKİ GENCİN SAF
AŞKI, TÜRÜN
MERAKLILARINI
GÖZYAŞLARINA
GARK EDEBİLİR.**

KUZULAR FIRARDA

ORJİNAL ADI Shaun

The Sheep Movie

YÖNETMENLER Mark Burton,

Richard Starzak

SESLENDİRENLER Justin Fletcher,

John Sparkes, Omid Djalili,

Richard Webber, Kate Harbour

YAPIM 2015 İngiltere-Fransa

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM M3 (Fabula)

**EKİP, VEJETARYENLİĞİ
VURGULAYAN VE GÖZÜ
DÖNMÜŞ AÇGÖZLÜ
İNSAN TİPİNİ MİZAHLA
ELEŞTİREN BU
FİLMDEN ÖNCE
“TAVUKLAR FIRARDA”
İLE HAYRANLIĞIMIZI
KAZANMIŞTI.**

KUKLALARIN TÖRENSEL KUTLAMALARDA, RİTÜELLERDE, TİYATRODA SAHNEYE ÇIKMASININ MÖ 3000 YILLARINA kadar gittiği tahmin ediliyor. Kuklaların kullanıldığı ‘stop motion’ canlandırma filmler de, neredeyse yüz yıllık bir geçmişe sahip. Kullandığı malzemenin yoğunluğu, hazırlık/çekim sürecinin uzunluğu itibarıyla ve modelajlarından 24 kare/saniye prensibine göre gerçekleştirilmiş yüz binin üzerinde plana, inanılmaz sabırla emek gerektiren bir tür. Ve bu türün uzun metrajlı örnekleri, doğal olarak çok az sayıda karşımıza çıkıyor. Geçen yıl örneğin, Oscar adayı, ABD şirketi Laika Entertainment yapımı “Kutu Cüceleri: Yaratıklar Aramızda” (The Boxtrolls), tamamı ‘stop motion’ animasyon olan vizyondaki tek yabancı film.

Türün iki binli yıllarda parlamasını ve büyük stüdyoların dağıtım ağında yer almasını sağlayanlar ise, 1972’de kurulan Aardman Animations’ın üç beyne Peter Lord, Nick Park ve David Sproton.

Aardman, üç kez ‘Kısa Animasyon’ Oscar’ı kazandıktan sonra, dördüncü ödülünü, ‘Uzun Metrajlı Animasyon’ dalında, dalgın mucit Wallace ile onun sadık köpeği Gromit’i dünya çapında ünlendiren “Wallace Ve Gromit Yaramaz Tavşana Karşı” (The Curse Of The Were-Rabbit) ile aldı. Ekip, vejetaryenliği vurgulayan ve gözü dönmüş açgözlü insan tipini mizahla eleştiren bu filmde önce de, benzer temaları kullandıkları “Tavuklar Firarda” (Chicken Run) ile hayranlığımızı kazanmışlardı.

“Tavuklar Firarda”, tavuk çiftliğinin yüksek tel örgüleri içerisinde her gün düzenli yumurtlamak zorunda ve aksi halde o narin boğazlarına keskin bir alet inecek olan sevimli bayanların, kara mizah içeren kaçış öyküsünü anlatıyordu. Tavukların korkunç sahipleri; kadın ve onun salak görünümlü kocası üzerinden de, yüksek kâra endeksli girişimciliği hicvediyordu.

Kısa metrajlardan sonra, nihayet bir sinema filminde de ‘rol verilen’ koyunların/kuzuların firarı ise, daha farklı nedenlerle gerçekleşiyor. “Kuzular Firarda” (Shaun The Sheep Movie), günlük rutin dışına çıkmak isteyen koyunların aksilikler sonucu büyük şehrin ortasına kadar ‘düşmelerinin’ hikayesi. Bunu da, çiftlikte doğan ve köpek Bitzer ile büyüyen Shaun adlı genç koyunun muzipliklerinin marifetiyle ‘başarıyorlar!’... Tabii peşlerinden Bitzer ve Çiftçi de kente geliyor; fakat hepsi birbirini kaybediyor. Bu filmdeki kötümüz, sokaklardaki hayvanları yakalayıp hapsederek, onlara maddi/manevi işkence etmekten zevk alan görevli!

Richard Starzak ile Aardman ekibinden Mark Burton’ın yine ‘veggie’ ilkeleri ışığında yönettiği filmde, canlarının sıkılması dışında, koyunların çiftçiyle bir sorunları bulunmuyor.

Verdikleri hizmet, kırılmakla sınırlı; tek sorunları tekdüze hayat!

Kent serüvenleri ise, koyunlar, Shaun, Bitzer ve Çiftçi açısından, internet fenomeni olmanın saçmalıklarından, kayıtsız insanların tuhaflıklarına, modern yaşamın içinde de yalnız kalabileceklerini öğretiyor. Karmaşada, birbirlerine kenetlenip dostluklarını sağlamlaştırmak da, kazançları oluyor.

Hikaye bildiğiniz gibi olsa da, öyküleme enfes lezzetler barındırıyor. Zeki, çok zeki bir mizahla, komedi biçimi ve aksiyonu, sessiz sinemaya esaslı bir selam gönderiyor. Konuşmalar anlaşılır sözcüklerden değil, komik seslerden oluşuyor. Hikaye, hareketler, ifadeler, durumlarla mükemmel aktarılıyor. İngilizlere özgü soğukkanlılığa dair izler taşıyan bazı ayrıntıların da kullanıldığı kimi planlar ve sahneler,

unutulmaz anlar yaratıyor.

Böylesine 'deli işi' bir yapıtı, yolu sinemadan geçen herkesin görmesi gerek kuşkusuz. Tabii, çocuklar da özellikle götürülmeli. Çünkü film, öyküsünü, kapitalist ceberutluğun doğayı ve hayvanları tornadan geçirirken yapay endüstriyel ürünlerini dayattığı çağımızda, insan dışındaki canlılarla da pekala uyum içinde mutlu yaşayabileceğimize dair bir dünya görüşüne göre anlatıyor. Kim bilir, seyreden çocuklar sofraya süt kuzusu kapama geldiğinde, bu damak zevki adı altındaki vahşete dair itirazlarını seslendirebilirler.

Son jenerikler sonrasındaki sürpriz.

Bitiyor.

**BÖYLESİNE 'DELI İŞİ'
BİR YAPITI, YOLU
SİNEMADAN
GEÇEN HERKESİN
GÖRMESİ GEREK
KUŞKUSUZ. TABİİ,
ÇOCUKLAR DA
ÖZELLİKLE
GÖTÜRÜLMELİ.**

KANUNUN KUVVETİ

ORJİNAL ADI La French
(The Connection)

YÖNETMEN Cédric Jimenez

OYUNCULAR Jean Dujardin,

Gilles Lellouche, Céline Sallette,

Mélanie Doutey, Benoît Magimel

YAPIM 2014 Fransa

SÜRE 135 dk.

DAĞITIM Pinema (D Productions)

**FİLM, 70'LERDE
GEÇEN BİR FRANSTZ
POLİSİYESİNİN VAAT
ETTİKLERİNİ ZİYADESİYLE
KARŞILIYOR.**

"L A FRENCH"İN TÜRKÇE ADININ "KANUNUN KUVVETİ" OLMASI BİR TESADÜF DEĞİL, 1971 YAPIMI WILLIAM Friedkin filmi "The French Connection" da aynı adla Türkçe'ye çevrilmişti.

Devam filmi "French Connection II"da ise, hatırlarsanız Gene Hackman'ın Jimmy Doyle'unu Marsilya'ya uğurlamıştık. Şimdi popüler kültüre bile mal olmuş, 70'lerin en büyük uyuşturucu şebekesine Amerika'nın bakış açısını unutun, çünkü Marsilyalı yönetmen Cédric Jimenez direkt olarak Marsilya'dan bildiriyor.

70'lerde geçen bir Fransız polisyesinin vaat ettiklerini ziyadesiyle karşılayan "Kanunun Kuvveti" bununla da kalmıyor, polisiye türünün seyirciye sunabileceği her şeyi, 'gerçek hikaye' ibaresiyle altın tepsiye yerleştiriyor. Namuslu bir polis, hırslı bir uyuşturucu baronu, nefes nefese bir kedi-fare oyunu, "Büyük Hesaplaşma"vari (Heat) görkemli ve nadir bir karşılaşma anı, uyuşturucu kurbanları, çete savaşları, karşılaştırmalı aile yaşamları, köstebekler, sırttan vurmalar, intikam sahneleri, büyük çatışmalar, ev

baskınları ve daha neler neler... Türün bütün bileşenlerini bünyesinde toplayan bu filmi izlediğinizde, polisiye kotanızı tika basa doldurmuş olacaksınız.

"Kanunun Kuvveti"nin iyi yanlarından biri, Jimenez'in filminde görmek istediği bunca şeyin birleşip bir kaosa dönüşmesini engelleme becerisi ise; bir diğeri de 70'leri yeniden yaratmak için titiz bir çalışma yürütmüş olması. Bu başarıda, 35mm'nin etkisi de büyük. Film, özellikle gerçek kişilere dayanan iki ana karakteri çok iyi tanıyan Fransızlar'ı zamanda bir yolculuğa çıkarmış olmalı. Martin Scorsese'den olduğu kadar, Henri-Georges Clouzot ve Jean-Pierre Melville gibi ustalardan da ilham alan bu genç adamın, polisiye adeta gövde gösterisi yaptıran filmi, türün meraklılarının radarına mutlaka takılmalı.

Genç bir yönetmenin ilk solo filmi olduğuna inanmak zor.

Yan hikaye bolluğu, odağı ara sıra kaybettiriyor.

MİHREZ: CİN PADİŞAHI

YÖNETMEN Doğa Can Anafarta

OYUNCULAR Melisa Toros,

Tarık Ündüz, Doğa Konakoğlu,

Leyla Yüngül, Gizem İlhan

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Chantier (Siyah Martı)

FİLMDE SIK SIK KARŞIMIZA
ÇIKAN CİN, IRON MAIDEN'IN
EDDIE THE HEAD'INDEN
ARAKLAMA AMA
KORKUTMAYIP GÜLDÜRÜYOR.

KORKU TÜRÜ, SINEMAMIZIN EN DAR VE ÜRETİMİ EN KISITLI ALANLARINDAN BİRİ HİÇ KUŞKUSUZ. SON YILLARDA BİRBİRİ ardına çekilen devam filmlerine rağmen sektörel olarak her zaman bir risk. Haliyle dram ve komedilerin cirit attığı bir yapıda korkunun tutunması güç ve pahalı. Bu yüzden farklı türlerin gelişmesi ve olgunlaşması da oldukça zor. Birçok filmin birbirinin karbon kopyasına dönüşmesinin ana nedenlerinden biri de tabiidir ki sinemasal çeşitliliğe sahip olamamak.

Gişe garantisinin hayli zayıf olduğu korku sineması yine de zaman zaman adından söz ettirecek yapımları da ortaya çıkarabiliyor. Özellikle "Dabbe" serisi, bu türün de para edebileceğini gösterdi ve yapımcıların dikkatini çekmeyi başardı. "Mihrez: Cin Padişahı" da benzerlerinin yolunu takip eden bir film. Bu türün önemli kodlarından biri olan 'cin çağırma' seansı ile başlıyor. Doğum gününde arkadaşlarının ısrarıyla cin çağırın Betül, o esnada gördüğü halüsinasyonla tüm

arkadaşlarının cinler tarafından öldürüldüğünü görür. Bu durum parti sonrasında tek tek ölümlerle gerçekleşen bir kabusu da dönüşür. Tüm yakın arkadaşlara musallat olan cinler, geçmişte ailelerinin karıştığı bir olay yüzünden çocukların en büyük trajedisi haline gelir.

Son yıllarda benzerine çokça rastladığımız bu hikayede olaylar ne bir köyde ne de bir arka mahallede geçmekte. Tamamen üst sınıf zengin ve modern bir hayatın içinde geçiyor. Türdeşlerinden ayrılan tek nokta bu olsa gerek. Okul ortamında da yakın arkadaş olan gençlerin çevresi ve yaşam biçimi de oldukça batılı ve farklı. Fakat en büyük handikapı basit ve yapılandırma duran görsel efektleri. Bu konuda hâlâ uzun bir yol kat etmemiz gerektiğini ortaya koyan efektlerin artık korkutmadığı da çok açık.

Filmde sık sık karşımıza çıkan cin, Iron Maiden'ın Eddie the Head'inden araklama ama korkutmuyor güldürüyor.

Oyunculardan büyük bir kısmının amatör havası ve görsel efektlerdeki acemilikler.

EJDER YUVASI

ORJİNAL ADI Dragon Nest:
Warriors' Dawn

YÖNETMEN Yuefeng Song

SESLENDİRENLER Jiao Xu,
Guanlin Ji, Ying Huang, Tian Jing

YAPIM 2014 Çin

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM Özen Film

**ADININ SIK SIK
“YÜZÜKLERİN EFENDİSİ”
İLE ANILMASI, TÜRÜN EN
BİLİLEN ÖRNEĞİ
OLMASINDAN, OLAĞAN.**

ÇİN YAPIMI BİR ANIMASYONU SİNEMADA İZLEME FIRSATI KOLAY ÖRNEĞİNE RASTLANACAK ÇİNSTEN DEĞİL. AMA SON olmaması muhtemel, çünkü popüler bir oyundan uyarlanan film şimdiden, Çin animasyonlarının dünyaya açılmasının temsilcisi kabul ediliyor. “Yüzüklerin Efendisi”ni (The Lord Of The Rings) andıran filmin konusu, insanlarla elflerin Kara Ejder’e karşı bir araya gelişi üzerine. Vaktiyle birlik olup ejderi yenen insanlar ve elfler, ayrı diyarlarda iletişim kurmadan yaşamışlardır. Ama ejderin saldırmaya hazırlandığını fark edince, yetenekli seçilmişlerden oluşan bir grup, ejderi yenmek üzere yola çıkar. Ejderin gücünü aldığı cevheri almaları gerekir. Elbette cevher, eline alanı değiştirip ekibin birbirine düşmesine de sebep olacaktır.

Çin sinemasının en bilinen marifetlerinden olan, yakın dövüş sahnelerinin estetiği, “Ejder Yuvası”na da rengini vermiş gibi görünüyor. Genel olarak, konusuna ve görselliğine hakim olan fantastik film şablonu Çin icadı değil tabii. Gerçi elfler ya da karanlık düşmana karşı ırkların

birliği de Tolkien’in icadı değil ama, filmin adının sık sık “Yüzüklerin Efendisi” ile anılması, türün en bilinen örneği olmasından, olağan.

Başlarda birbirlerine daha önyargılı davranan elfler ile insanlar, mecburiyetten başlayan münasebetlerini giderek ilerletiyor. Esas oğlanın elf kızıyla yaşadığı aşk da buna dahil. Filmin halkların kardeşliğine dair bir mesajı olduğunu buna bakarak söyleyenler olabilir. Ama kötülerin, yani ejderin savaşçıların -adı ve renklerinin ‘kara’ olmasını bir yana bıraksak bile- peçe ve başlıklarıyla fazlasıyla Arapları andırması, pek de masum kabul edilebilecek türden değil. “Ejder Yuvası”nda bunlar dışında bir özgünlükten söz etmek güç aslında. Büyük bütçeli Hollywood filmlerinin yapımcısı Bill Borden’ın filmin yapımcısı olmasına da yorulabilir bu.

Biraz ürkütücü olsa da, görselliği dikkate değer.

Küçükler için uygun olmayabilir, büyükler için de ilgi çekici.

SEBAHAT & MELAHAT

★
YÖNETMEN Hasan Kalender
ÖYUNCULAR Seymen Aydın,
Adem Yılmaz, Sabriye Kara,
Deniz Oral, Mehmet Ulusoy,
Ece Köroğlu
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 95 dk.
DAĞITIM Cine Film (Mint)

KENDİ İÇİNDE NAİF TARAFLARI
OLAN FİLM, TEMEL VE
DURSUN TİPLEMESİNİN
TERSTEN OKUMAYLA
KADIN VERSİYONU...

KARADENİZ'DE YEREL HALK TARAFINDAN YAKINDAN TANINAN SEYMEN AYDIN VE ADEM YILMAZ YARATTIĞI "SEBAHAT & Melahat", tiplerini ile oldukça popüler iki isim. Bu ikilinin yarattığı karakterlerin Karadeniz'de böylesine sevilmesi Birol Güven'in de dikkatinden kaçmamış anlaşılır. Kendi içinde naif bir film "Sebahat & Melahat". Film, Temel ve Dursun tiplerinin tersten okumayla kadın versiyonu... "Sebahat & Melahat", Trabzon'un oldukça güzel bir köyünde yaşayan ve çocukluklarından beri hiç ayrılmayan iki arkadaş. Film bu iki arkadaşın, enfes dağ köyü manzaraları ve yaylalarında geçen güzel zamanlarını göstererek açılıyor. Görüntüler öylesine güzel ve iç açıcı ki iki karakterin dünyasına dalmamızla beraber tüm büyü bir anda dağılıyor ve kadın karakterlerin içinde bağırarak iki erkek ile devam ediyor. İkili İstanbul'a çalışmak için gönderdikleri eşlerinin yolunu ve parasını beklerken bir anda aldatıldıkları gerçeği ile yüz yüze kalıyorlar. Çok sevdikleri kocalarının gurbet ellerde kazandığı paraları başka kadınlara yedirmeleri ikiliyi harekete geçiren en önemli motivasyon oluyor ve taşı tarağı

toplayıp İstanbul'un yolunu tutuyorlar. Hiç bilmedikleri ve dilini bile doğru düzgün anlamadıkları bu koca şehir, kocalarını yuttuğu gibi onları da yutacak mıdır? İşte tam bu noktada kendine has tavırları ile bu şehri kendilerine benzetmeyi başarıyorlar.

Seymen Aydın daha önce birçok Karadeniz tipleri ile sinema deneyimi olan bir isim ama Adem Yılmaz'ı daha birkaç ay önce yine bir kadın soyguncu karakteri ile "Bir Gece"de görmüştük. Burada da tipleri aşırdı abartılı bir yüklemle zorluyor. İkiliye İstanbul'da eşlik eden Sabriye Kara'yı ise TV fenomeni "Bizimkiler"deki 'Sevim' karakteriyle tanıyorduk. Birçok yan karakteri de yine Birol Güven'in yapımcısı olduğu dizilerden biliyoruz. İlk yönetmenlik denemesinde Hasan Kalender'in tekniğine diyecek laf yok.

Havadan Karadeniz çekimleri ve ikilinin kilisede papazdan çalmaya çalıştıkları saç sahneleri.

İkili İstanbul'da bir gösterinin tam ortasına düşüyor. Ama gösteri çok uyduruk ve amatör.

POLİS AKADEMİSİ: ALATURKA

YÖNETMEN Ali Yorgancıoğlu

OYUNCULAR Mehmet Ali Erbil,

Peker Açıkalin, Sümer Tılmaç,

Fulden Akyürek, Yolante Cabau,

Saba Tümer, Elvin Levinler

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM Warner Bros. (Aydın Film)

**HER TİPİN ORJİNALİNE
YAKIN PROTOTİPLERİNİ
OLUŞTURAN FİLM, BİR SÜRE
SONRA GÖNÜLLÜLERİN
OPERASYONUNA DÖNÜŞÜYOR.**

BİR KUŞAĞIN BELLEĞİNDE SEVİMLİ BİR YER EDİNMİŞ OLAN "POLİS AKADEMİSİ" SERİSİ ANCAK BU KADAR UYDURUK BİR yaklaşımla yeniden çekilebilirdi. Bunu da ne yazık ki bizim sinemamız başardı. Oysa bu seri, Komutan Lassard, Mahoney, Teğmen Harris, Mauser, Tackleberry, Çavuş Callahan ve devamında eklenen birçok karakterle, popüler sinema tarihinin unutulmaz yapımları arasında çoktan katılmıştı bile.

1984'de başlayan macera 1994'e kadar tam yedi filmlik bir seriyle hâlâ yaşamaya devam ediyor. Biz ise 'polis' kavramının son birkaç yıl içinde ne hallere düştüğünü çok iyi gördük. Özellikle 'gezi isyanı' sürecinde polisin tutum ve davranışlarının nelere mal olduğunu da gayet iyi biliyoruz. O yüzden böylesi imaj çalışmalarıyla, makyajın tuttuğunu söylemek güç. Son 12 yılda "Pak Panter", "Maskeli Beşler: Kıbrıs", "Emret Komutanım: Şah Mat", "Dünyayı Kurtaran Adam'ın Oğlu", "Keloğlan Kara Prens'e Karşı", "Hababam Sınıfı 3,5", "Hababam Sınıfı Askerde", "Hababam Sınıfı Merhaba" ve "Ömerçip" ile

sinemamızın 'yüz akı' filmlerine imza atan Mehmet Ali Erbil'in de bu filme 'müdür' atanması tüyü hepten diyor.

Hikayenin büyük bir kısmı orijinal "Polis Akademisi"nin ilk filmine dayandırılıyor. Polisin yerle bir olan imajını düzeltmek için halka açılan akademi, topladığı gönüllülerle bir takım kuruyor. Her karakterin orijinaline yakın prototiplerini oluşturan film, bir süre sonra kaçırılan müdür ve onu kurtarmak için seferber olan gönüllülerin absürt operasyonuna dönüşüyor.

Filmin en ilginç yanlarından biri de Galatasaraylı Wesley Sneijder manken eşi Yolante Cabau'nun varlığı. Orijinal seriden Çavuş Callahan'ın karakterine yakın bir karakteri canlandıran Cabau filmin belki de tek dinamiği. Ama bu filmi yine de kurtarmaya yetmiyor tabii.

Yolante Cabau.

Artık eski popülaritesinden ve yeteneğinden geriye pek bir şey kalmayan Mehmet Ali Erbil.

DÖNÜM NOKTASI

EKSİK

KANUNUN KUVVETİ

KUZULAR FIRARDA

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
DÖNÜM NOKTASI / THE HUMBLING	★★★			★★★	★★★		
EJDER YUVASI / DRAGON NEST: WARRIORS' DAWN							
EKSİK			★★	★★★	★★★		
KANUNUN KUVVETİ / LA FRENCH							
KUZULAR FIRARDA / SHAUN THE SHEEP MOVIE							
MİHREZ: CİN PADİŞAHI	★						
POLİS AKADEMİSİ: ALATURKA	★						
SEBAHAT & MELAHAT	★						
SENDEN BANA KALAN	★★	★★		★★			
TEK AŞKIM / THE ONE I LOVE	★★★★			★★★★			
AŞK OLSUN				★	★		
AŞKOPAT	★						
DAİRE / THE LOFT			★★	★★	★★		
HAYVAN DÜŞÜ / NAR DYRENE DROMMER				★★★★	★★★★		
HIZLI VE ÖFKELİ 7 / FURIOUS 7	★	★★★★		★★★★	★★		
KAÇIŞ 1950	★						
MÜNAFİK				★★	★		
ÖLÜM KAMPI / WELP		★★		★★			
PİRAMİTİN LANETİ / THE PYRAMID		★					
ROSEWATER	★★★★	★★★★		★★★★			
SONSUZ BİR AŞK	★						
ŞANS AYAĞIMA GELDİ / THE COBBLER		★★		★★	★★		
TEKSAS KATLİAMI / THE TEXAS CHAIN SAW MASSACRE	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★		★★★★★
AŞKIN YÜZÜ / THE FACE OF LOVE				★★★★			
PATRONDAN KURTULMA SANATI 2 / HORRIBLE BOSSES 2	★★	★★★★					★★

‘KÖYLERİMİZDE GILLIGİŞLİ İŞLER’ DÖRTLEMESİ

İstanbul Film Festivali'nde yer alan Mete Sözer'in “Ve Panayır Köyden Gider”’inden çok sıkıldığımı itiraf edeyim. Filmin tek faydası, “Sinemamızda postmodern-absürt köy ve köylü anlatısı üzerine bir giriş denemesi” konusunda belleğimi tazelemesiydi.

KURTULUŞ SAVAŞI'NA KATILAN BİLİM ADAMLARIMIZDAN, ALTI DÖNEM MİLLETVEKİLLİĞİ DE YAPMIŞ OLAN TARİHÇİ PROF. HASAN REŞİT TANKUT, 1939'DA YAYIMLANAN “KÖYLERİMİZ: DÜN NASILDI,

Bugün Nasıl, Yarın Nasıl Olacak?” adlı çalışmasında ilginç bir tez ortaya atar:

“Asırları dolduran korku hayatı ve kanlı kovalama Anadolu köylerinde kalabalıktan ve insandan kaçma (misanthropie) ahlakı yarattı. Her gün alnını çarptığı tabiat şiddetleri, tabiat kısırlığı ve akıbet kaygısı Türk köylüsünün ırki ve ezeli neşesini yüzünden sıyrıp alınca azmi de gevşedi. Yarın güneşin nasıl doğacağını bile kestiremiyordu. Bu ruhi halet, ruhi bir kansızlık yaptı.

Müptelalarında iradesizlik, tereddüt ve ümitsizlik hâkimdir. Böylece bedbin bir felsefe, ürkek, kurnaz, itimatsız bir moral dokudu. Türk gönlünde gılgış da yer tutar oldu. Mistik tarikatların oralarda tutulabilmesi işte bu sebeplerdendir.”

Yakup Kadri'nin “Yaban”’ında bir ölçüde izlerini gördüğümüz bu saptamanın, köye ve köylüye yüzlerce kez el atan edebiyatımız ve sinemamız tarafından ne yazık ki yeterince dikkate alınmadığı ve hareket noktası olarak değerlendirilmediği söylenebilir. Oysa çok verimli olabilecek bir alan açmıştır Prof. Tankut...

34. İstanbul Film Festivali'nin “Yeni Türkiye Sineması” bölümünde izlediğim “Ve Panayır Köyden Gider”, tabiat kısırlığından bir tür korku hayatına, ‘misanthropie’den ruhi kansızlığa, bedbinlikten gılgışlı işlere, tereddütten ümitsizliğe dek barındırdığı her şeyle, aklıma doğrudan doğruya Hasan Reşit Tankut'u ve Anadolu köylerine yaklaşımını getirdi.

Açık söylemem gerekirse filmi hiç sevedim ve pek bir şey anladığımı da

söyleyemem... ‘Bozuk’ bir David Lynch filmi gibi geldi bana “Ve Panayır Köyden Gider” ama belki de tek faydası “Sinemamızda postmodern-absürt köy ve köylü anlatısı üzerine bir giriş denemesi” konusunda belleğimi harekete geçirmesi oldu. Bu kurcalayış sonucunda da ortaya şöyle bir ‘dörtleme’ çıktı:

“Maruf”... Serdar Akar'ın 2001'de çektiği ve bir Mardin köyündeki geleneksel-töresel ilişkilerin, askere gitmek üzere olan ve ölen amcasının karısıyla evlendirilmek istenen bir delikanlının yaşamına etkilerini anlatan film, dramatik yapısını Shakespeare tiratları üzerine kurmuştu. Hamlet'vari şekilde, ölen amcanın ruhunun gelmesi, sırlar dünyasında ilerleyiş ve fazlasıyla yapay kaçan esrarengizlik ve şairanelik boyutuyla, baştan sona ‘hiç olmamışlık’ duygusu veriyordu “Maruf”. Serdar Akar'ın filmografisindeki en başarısız halka olma özelliğini, “Gecenin Kanatları”na rağmen koruduğunu söyleyebilirim. “Orda, bir köy var uzakta...” diyemeyeceğimiz köylerden biriydi “Maruf”unki.

“Öldür Beni”... 2008 yapımı Korhan Uğur filmi, köy köy gezerek otantik yaşam programları hazırlayan iki televizyoncunun bir Ege köyünde yaşadığı tekinsiz ve ‘içinden çıkılamaz’ olayları anlatıyordu. Televizyonculardan biri ‘köyün cadı’sının hazırladığı şerbeti içince ölümsüzlüğe kavuşur. Bunun bedeli ise ne kadar uğraşırsa uğraşsın köyden dışarı çıkamamasıdır. Şerbetten içmeyen

arkadaşı köyden gider. Issız köyde muhtarla baş başa kalan kahramanımız, bir süre sonra sevgilisinin yanına gelmesiyle biraz rahatlar gibi olur ama o da çekip gidince çaresizliğin acı gerçekleriyle yüzleşir. Komedi desen değil, gerilim desen değil, köy fantezisi desen değil, üstelik de fazlasıyla sıkıcı bir film di “Öldür Beni”. Şimdi mecburen anımsadığımda bile içimi sıkıntı bastı inanın ki...

“Aya Seyahat”... Kutluğ Ataman imzalı, ‘mockumentary’ olma iddiasındaki 2009 yapımı net saçmalık... 1957’de geçtiği belirtilen film, Erzincan’ın bir köyüne gelen politikacının ortaya attığı ‘Aya seyahat’ fikri üzerine köylülerin kolları sıvayıp çaba göstermeleri üzerine, bolca ‘uzman görüşü’ne de yer veren, bir tür ‘sahtekarlık’ belgeseli. “Derinlemesine bir kültürel inceleme” falan diyenler çıkmıştı bu ucube filme. Unutun gitsin.

“Ve Panayır Köyden Gider”... Mor takım elbise giymiş ve mor bir tahta bavullu bir adam trenden inerek Konya’nın bir köyüne gelir. Köyün geçmişinde yaşanan kimi uğursuzluklar olduğunu anlarız yavaş yavaş... Mor adamın da bu geçmişle bir ilgisi var gibidir vs. vs. Yukarıda da dediğim gibi, Mete Sözer’in filminin devamından bir şey anlamadım ama anladığım şu ki bizim köyler ve köylüler fazla ‘zorlamaya’ ve gılgışlı işlere pek gelemiyor! Köylümüzü, yarın güneşin nasıl doğacağını bile anlamaz hale getirmenin ne anlamı var yahu...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KÖSTEBEK

Defalarca aday olması, hatta bazı filmleriyle hak ettiği halde aday gösterilmemesiyle birlikte, Oscar heykelciğini bir kez, o da **2006 yapımı “Köstebek”le (The Departed)** evine götürebildi büyük usta **Martin Scorsese**. Yönetmen, **Hong Kong semalarından gelip** Amerikanlaştırılan ‘bilmecevari’ hikayesiyle izleyiciyi akıl jimnastiğine yönelten bu filmin başarısını birçok sanatçıyla paylaşıyor üstat. “Köstebek” oyuncularından senaristine, görüntü yönetmeninden kurgucusuna kadar **bir ‘yaratıcı deha topluluğu’nun eseri...**

MARTIN SCORSESE’NİN MAFYA VE POLİS OLGULARINA OLAN HAKİMİYETİ TARTIŞILMAZ... KARIYERİ BOYUNCA BÜYÜK BİR ÖZENLE PİŞİRİP SUNDUĞU, BİZLERİN DE AĞZIMIZIN SULARI AKARAK İZLEDİĞİMİZ “ARKA SOKAKLAR” (MEAN STREETS), “SIKI DOSTLAR” (GOODFELLAS) VE “CASINO” GİBİ FİLMLERİYLE aydınlatmış bu tür, “Köstebek”le (The Departed) zirvesini yaşarken kendi içinde de farklı bir kulvara doğru akıyor. Bu kulvarın polisiye sinemayı daha da zenginleştirerek onu devasa boyutlara taşıyacağını tahmin etmekse güç değil. Scorsese’nin karakterleri yerlerde süründüren, öte yandan da onlara çekinmeden ‘kahraman’ özellikleri şırınga eden tavrının zirve yaptığı film, iç geriliminin yarattığı tekinsiz atmosferle de destekliyor bu tavrı ve polisiyenin izleyeni adeta ‘ezen’ dinamiklerini şablonlardan kurtarıp özgürleştiriyor.

“Köstebek”in hikayesi, Hong Kong’dan yansıyan orijinal üçlemenin yaratıcıları önünde saygıyla eğilmemizi emrediyor öncelikle. Karışık görünmesine karşın izleyenle kolayca iletişim kurabilen, karakterlerin iç ve dış özelliklerinin kusursuzca çizildiği, ‘eylem planı’ni matematiksel doğrular ışığında yansıtan, seyircinin doğrudan beynine seslenen ve onu jimnastiğe yönlendiren bu hikaye, Scorsese’nin ‘paylaşımıcı’ anlatımından da destek alarak klişeleşme tuzagına düşmeden ilerliyor ve ‘patlama noktaları’yla bizi kendine mahkum kılıyor.

Temel olarak, biri mafya içine sızan polis, diğeri ise polis içine sızan mafya üyesi olan iki ‘kadersiz’in uzun yıllara yayılan ızdıraplarını anlatıyor bu çarpıcı hikaye. Leonardo DiCaprio ve Matt Damon tarafından ‘bizi duvara yapıştırılmış bir sivrisinek’ kıvamına sokacak denli gerçekçi oyunculuk becerileriyle canlandırılan bu iki karakterin (Billy Costigan ve Colin Sullivan), bir yandan ‘görevleri’ni yerine getirmek için harcadıkları çaba, bir yandan kendilerini gizlemek için verdikleri uğraş, bir yandan da tüm bu sıkıntıyla yıpranan ruh hallerinin yarattığı psikolojik savaş resmediliyor filmde.

Katmanları arasında kaybolmanın mümkün olduğu hikayenin birçok açmazı ve kırılma noktası da var, ki bu anlarda seyircinin ‘dikkat problemi’ yaşamaması gerekiyor. Öyle ki, ipin ucunu kaçırdığınızda yeniden yakalamak için başa dönmeyiz bile gerekebilir. Özellikle Leonardo DiCaprio’nun canlandığı Billy Costigan karakterinin içine girdiği mafyöz ilişkilerin bıçak sırtında gezinen görünümü, o dünyanın iç dinamiklerini de kafa karıştırıcı bir yapıyla buluşturuyor ve sizi öyküden koparabilecek ‘özel’ hamleler devreye giriyor. Evet, çok kolay takip edilen bir hikaye yok karşınızda, ama içine girdiğinizde çıkmak istemeyeceğiniz bir ‘sinema mabedi’ olduğu da su götürmez bir gerçek bu filmin. Karakterlerin birbirleriyle ya da kurumlarla olan ilişkilerinin

William Monahan imzalı senaryoda bütün ayrıntılarıyla çizilmesi, kusursuzca işleyen planın en önemli halkalarından biri gibi duruyor. Monahan, Hong Kong’lu meslektaşlarından devraldığı hikayeyi Amerikanlaştırırken orijinaline sadık bir ruh hali yaratıyor ve polis/mafya bağlantılarının Amerikan yakasındaki gerçeklerine de el atmayı ihmal etmiyor.

Martin Scorsese’nin filmi, temelde iki adamın çırpınışlarına odaklansa da, yan karakterlerin yabana atılmayacak hikayeciklerini de tüm çarpıcılığıyla önümüze koyuyor. Her iki ana karakterin bağlı oldukları ve bir tür ‘baba’ motifiyle karşımıza çıkan polis şefi Oliver Queenan (Martin Sheen) ve mafya lideri Frank Costello’nun (Jack Nicholson) aralarındaki bağ, baş kahramanların yazgısının temel müsebbibi oluyor öyküde. Ailesiz olmalarının getirdiği ‘açlık’ı iyi değerlendiren bu iki adam, Costigan ve Sullivan’ı kullanarak hedeflerine ulaşma çabası içine giriyorlar, ki bu durumun iki ‘köstebek’ yansıması ‘acıması’ insan portleri biçiminde kimlik buluyor. Öte yandan kahramanlarımızın ortasında duran güzel psikiyatr Madolyn (Vera Farmiga), onlarla yaşadığı duygusal/ruhsal ilişkiyle birlikte kendi içinde de çözümü zor ikilemlerle yüzleşmek zorunda kalıyor. Bu küçük hikayelere, orijinal filmde olmayan ama bu filmde ‘kilit’ bir rol üstlenen

polis Dignam karakterinin (Mark Wahlberg) ‘öfkesi’ de eklenince, ortaya her adımları ustaca çizilmiş enfes bir karakterler mozaigi çıkıyor. Bu karakterlerin iç içe geçen öyküleri, en tepede duran ve avucumuzun içinden kayıp gitmeye müsait temel hissiyatı desteklerken, sıradanlaşmaktan da sıyrılıyor “Köstebek”i ve bir ‘bilmece’nin ortasında kaybolmamızı engelliyor. Bu noktada, Scorsese’nin gedikli kurgucusu Thelma Schoonmaker’a da şapka çıkarmak gerek. Zira ele avuca sığmayan ve birçok unsuru bir arada barındıran hikayeyi yumuşak geçişlerle kurguluyor, Michael Ballhaus imzalı mükemmel görüntülerin değerini azaltmayan bir kurgu çabası içine giriyor.

“Köstebek”i izlerken, bir tür edebiyat uyarlaması hissiyatı da yaşıyorsunuz. Karakter derinlikleri, olay örgüsünün kusursuzluğu ve ayrıntılara önem atfedilmesi gibi unsurlar, polisiye edebiyattan beyazperdeye yansıyan bir film izlenimi uyandırıyor. Senarist William Monahan’ın aynı zamanda bir roman yazarı olması, roman kurgusuna hakim olan kaleminin etkisi büyük tabii bu izlenimi edinmemizde. Özellikle diyaloglarda kendini gösteren ve karakterlerin ruh hallerini açığa çıkarmada büyük etkisi olan bu durum, öykünün alt metinlerini doğru okuma rahatlığı da getiriyor izleyiciye. Bu öykünün bir romanı yazılsa, ancak bu kadar ‘okunabilir’ kılınır diye düşünüyorsunuz...

B FİLMİ: BATI BERLİN'DE ŞEHVET VE MÜZİK

Üç yönetmenin, arşivlerinde bulunan **Berlin görüntülerinden kolajlayarak** tasarladıkları “B Filmi: Batı Berlin’de Şehvet Ve Müzik” (B-Movie: Lust & Sound In West-Berlin 1979-1989), **duvarın** etrafındaki gençlerin itirazını ve **bir şehrin varoluş biçimini** ele alıyor.

BERLİN’İN KİMLİĞİ, TAM OLARAK KİMLİKLENDİRİLEMEYEN BİR ŞEHİR OLMASI. BUNU ÜSTTEN BİR BAKIŞLA DEĞİL; ŞEHİRİN GENİŞ CADDELERİNDE YA DA DARACIK SOKAKLARINDA DOLAŞIRKEN SÖYLEMEK MÜMKÜN. MODERNİTEYLE DONATILMIŞ, NIZAMLI BATI BÖLÜMÜNDEN YOLA ÇIKIP, POTSDAMER KAPISINDAN ATTIĞIMIZ İLK adımın ardından karşımıza çıkan sonu gelmeyen, fonksiyonel ve heybetli Sovyet yapıları bir ipucundan fazlası. Ya da klişeleşmiş Alman disiplininin ve düzeninin repertuarında Berlin’i asla bir temsilci olarak görememek de öyle... Berlin, Almanya içerisinde başkalaşmış, Almanya’ya hiç ama hiç benzemeyen bir şehir. Akıl almaz gece hayatı, gece gündüz yaşayan bir şehir olması ya da her köşesinden fişkıran, bir hayaletle dönüşmüş ıstırabı sadece bir sonuç. Sebep ise çok daha açık ve net: Berlin, kendine ait olmayan bir şehir.

Bir şehir olduğu kadar, Berlin, aynı zamanda bir mit. Şehir kendine ait olmasa da, kültür, Berlin’in, hatta Berlin sokaklarının, yeraldının. Berlin’in kültürü bir başkaldırı. Emperyalist paradigmanın her türlü acısını savaş tazminatı olarak yıllarca yaşamış; hem kendi iktidarı hem de kendi iktidarının düşmanları tarafından cezalandırılmış gençlerin başkaldırısı. Paylaşıp köleleştirilen, yeniden sisteme entegre edilen toprakların değil; paylaştırılıp köleleştirilen, yeniden sisteme entegre edilen insanların başkaldırısı.

Berlin, dünya tarihinin en buhranlı dönemlerinde başrol oynamış bir şehir. Zira ortasından geçen duvar, bir şehrin değil, rejimlerin duvarıydı. Berlin’in tam ortasında kapitalizm bitiyor komünizm başlıyordu. Dünyanın gözleri bu büyük ideolojiler savaşının üzerindeyken en önemli cephelerden biri de Berlin’deydi. Sabahları “Bakalım nükleer gerilim dünyayı bugün yok edecek mi?” sorusuyla uyanılan günlerde, İkinci Dünya Savaşı sonrası yükselen uluslar uzaya gitme yarışı yaparlarken, Berlin’in gençleri duvarın üzerine nefret kusuyorlardı.

Daha önce yapımcılığını yaptığı “Burası Kaliforniya Değil” (This Ain’t California) isimli belgeselle övgü toplayan Jörg A. Hoppe’nin Heiko Lange ve Klaus Maeck’le beraber bu mitin sokaklarına dalıp ‘serbest’ bir hikaye çıkardıkları “B Filmi: Batı Berlin’de Şehvet Ve Müzik” (B-Movie: Lust & Sound In West Berlin 1979-1989), Manchester’dan Berlin’e doğru yola çıkan müzik tutkunu bir gencin peşine düşüyor. Berlin, uçaktan da sokaktan olduğu gibi görünüyor. Şehrin dünyaya karşı büyük bir kırgınlığı var. Uçaktaki genç Mark Reeder ise hiç kırgın değil. Aksine, hem kendiyle hem de dünyayla oldukça barışık ve bir o kadar da heyecanlı. Kafasında

ilahlaştırdığı Alman elektronik müziğinin piyasasında bir alan açmak istiyor kendine ve elbette ki bu tuhaf şehrin içinde kaybolup gitmek.

Mark, Berlin’e ayak uydurmaya çabalarken insanlarla tanışmaya başlıyor. Her biri onu farklı bir sokağa, farklı bir dünyaya ve farklı bir coşkuya çağırıyor. Hayran olduğu insanların ya arasına karışıyor, ya da bir zamanlar onların geçtiği sokaklardan geçiyor. Gün geçtikçe kendini Berlin’e biraz daha teslim ediyor. Böylece hayalini kurduğu yaşam alanını elde ediyor. Bir ses mühendisi, bir menajer, bir fedai, bir plak şirketi temsilcisi, bir yönetmen ve bir aktör oluyor. Berlin’in hayranlık uyandırıcı dünyası, ona her gün yeni bir kimlik ve yeni bir heyecan bahşediyor.

“B Filmi”, 1979 ile 1989 arasında Berlin’in yaşadığı karmaşayı anlatırken neredeyse şehrin kendisi kadar ‘fantastik’ bir hikayenin peşine düşüyor. Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey olan birinin hikayesi... Tıpkı Berlin’in kendisi gibi... Sokaklarda her gün yeni bir fikir türüyor, her gün yeni bir hikaye yazılıyor, her gün yeni bir duvar yıkılıyor. Tıpkı Mark Reeder’in kendisi gibi... Jörg Buttgerit cebindeki üç kuruşla yeni bir film yapıyor; Einstürzende Neubauten yeni albümüyle dünyayı sallıyor; Die Ärzte asla onlar kadar ünlü olamayacağını bilinciyle itirazı olan Alman gençlerine hitap ediyor; David Bowie ise Doğu Berlin’den de duyulabilmesi için hemen duvarın yanında, Alman Parlemantosı’nın yakınında unutulmaz bir konser veriyor. Mark Reeder, her gün biraz daha büyülenirken Berlin, o korkunç duvarı yerle yeksan edeceği güne doğru yol alıyor.

Üç yönetmenin ortaklaşa yönettikleri “B Filmi”, arşivlerdeki görüntülerin üzerine yazılan bir hikayeye şekillendirilmiş bir kolaj belgeseli. Şehrin on yıllık tarihini, Berlin’i köşe bucak gezerek, Mark Reeder’in ‘tecrübeleri’ üzerinden aktarıyor. Zaten belgeselin etkileyici tarafı da arşiv görüntüsü deryasından oldukça bütün bir hikaye çıkarabilmesinde yatıyor. “B Filmi”, Berlin’i Berlin yapan hiçbir detayı dışarıda bırakmıyor: Nick Cave, Gudrun Gut, David Bowie, Tilda Swinton, Keith Haring, New Order, David Hasselhoff ve Ulrich Edel’in 1981 yapımı efsanevi filmi “Christiane F: Wir Kinder Vom Bahnhof”a hikayesini veren Christiane Felscherinow... Hepsu bu şehirde iz bırakmış birer sima ve doğal olarak bu belgeselin bir oyuncusu. “B Filmi”, katiyen ‘enformatik’ olmaya çabalamadan Berlin’i bütün varlığıyla hem anlatıyor hem temsil ediyor ve hiç üzerine düşmeden duvarın on yılını da eksiksiz bir şekilde anlatıyor.

AŞKIN YÜZÜ

★★★★

ORJİNAL ADI The Face Of Love

YÖNETMEN Arie Posin

OYUNCULAR Annette Bening,

Ed Harris, Robin Williams

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 91 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Yeni Film (Tanweer)

ESKİ HOLLYWOOD
MELODRAMLARINA
YAKIŞIR BİR HİKAYE
AMA MELODRAM
GİBİ YAPILMAMIŞ...

ÇOK SEVDİĞİ KOCASI GARRET'İ (ED HARRIS) BİR BOĞULMA VAKASIYLA KAYBEDEN NIKKI (ANNETTE BENING) ARADAN yıllar geçse de kocasını unutamıyor hâlâ onun yasını tutuyordur. Yetişkin kızı onun bu haline üzülüyordur. Onu çok seven komşusu Roger da (Robin Williams) öyle, üstelik yıllardır da ona aşiktir. Nikki böyle yarım yamalak yaşamaktan dolayı mutsuz olsa da elinden başka bir şey gelmiyordu.

Bir gün kocasına çok benzeyen bir adam görür. Israrla onu takip eder ve tanışır. Tom adlı bu adam (Ed Harris) bir ressamdır. Nikki'den hoşlanır ve usul usul bir ilişkiye girerler. Tom Nikki'nin kocasına çok benzediğini bilmemektedir. Nikki de Garret'la mı yoksa Tom adlı yeni bir adamla mı beraber olduğunu karıştırmaktadır giderek...

Hikaye güzel açılımlara gebe aslında. Ama bir 'Alacakaranlık Kuşağı' gizemi yaratmaya çalışılıyor bir süre... Belki de seyircinin ilgisini diri tutmak amaçlanmış. Ancak bu senaryo stratejisi, beklentiyi gereğinden fazla yükseltiyor, hikayenin değişik bir twist ile sonlanacağını düşündürüyor izleyicisine. Aslında bu sadece psikolojik bazı

açılımları olan bir romantik drama. Nikki'nin bitemeyen yasının onun ve Tom'un hayatını yaşamasına nasıl da engel olabildiğini anlatmayı amaçlıyor. Annette Bening'in duygusal performansından büyük güç alıyor bunu yaparken ama hikayenin belli noktalarda tökezlemesine de engel olamıyor bu durum. Geçtiğimiz yılın acı kayıplarından biri olan Robin Williams'ı olanca gülüyüzüyle iyi bir adam olarak izlemek güzel de karakterinin hikayeye olan katkısı neredeyse yok denecek kadar az. Seyircinin bu hikayenin sonuyla ilgili olarak en merak ettiği şeyin Tom'un Nikki'nin kocasına benzediğini keşfedip keşfetmeyeceğine bağlanması finalin de asıl gücünü örtülüyor.

Aslında tam da eski tarz Hollywood melodramlarına yakışır bir hikayeymiş. Ama melodram mantığıyla çekilmemiş "Aşkın Yüzü".

Annette Bening filme ve hikayeye tüm kalbiyle inanmış.. Pek çok sahnede bunu adeta gözleriyle açık ediyor...

Nikki'nin kızı Summer (belki onu oynayan Jess Weixler'in de katkısıyla) çok gıcık bir karakter...

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altyazı

NİSAN 2015

İstanbul Film Festivali Dosyası

Gece Yarısı Sokakta Tek Başına Bir Kız

Citizenfour: Büyük Birader'i Kim Gözetliyor?

Sergey Loznitsa ile Kahramansız Devrim Üzerine

Francesco Rosi Sineması: Haydutlar ve Siyasetçiler

Yaşar Kemal ve Sinema: Düşü Eksik Olmadı

+ HEDİYE AFİŞ: TEKSAS KATLİAMI ve
GECE YARISI SOKAKTA TEK BAŞINA BİR KIZ

www.altyazi.net

PATRONDAN KURTULMA SANATI 2

ORJİNAL ADI Horrible Bosses 2

YÖNETMEN Sean Anders

OLYUNCULAR Jason Bateman,

Jason Sudeikis, Charlie Day,

Jennifer Aniston, Kevin Spacey,

Jamie Foxx, Chris Pine, Christoph Waltz

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 103 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng., 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Yeni Film (Warner)

**KOMEDİLERİ SERİYE
DÖNÜŞTÜRMEK,
YAPMANIN KOLAY, 'İYİ
YAPMANIN' ZOR
OLDUĞU BİR İŞ.**

2 OYUNUN SAHİMİ FENA HALDE EĞLENDİREN KOMEDİSİ "PATRONDAN KURTULMA SANATI", BAŞARISINI KOLAYCA EMPATİ kurabileceğiniz hikayesinden alıyordu. Bir orta yolcu ya da şanslı olmadığımız takdirde hepimizin hayatlarına girip çıkan, kariyerimizin en zorlu duraklarını oluşturan 'korkunç patronlar'dan intikam almak...

Bu devam filminde ise bir kez daha görüyoruz ki komedileri seriye dönüştürmek, yapmanın kolay, 'iyi yapmanın' zor olduğu bir iş. İlk filmdeki standartları yakalayan hatta kimi anlarında ufak da olsa geçen yapının, mevzu 'patronları seriye çevirmek' olunca işlemediğini üzülerek belirtelim.

"Felekten Bir Gece" (Hangover) tipi bir hataya düşmemek için aynı karakterleri başka bir maceraya eklemek ne kadar yenilikçi gözükse de eldeki materyalin yetersizliği, sürekli tekrarlanan bağırış çağırışlara mahkum ediyor bizi. İcat ettikleri duş başlığını iş hayatının kurtlarına kaptırınca 'sevimli suçlu' kimliklerini bir adım öteye taşıyarak adam kaçırmaya işine giren üç kafadardan Nick, kişiliğinden ödün

vermezken, Kurt ve Dale'in senaryosuzluğu örtmek için kullanılan 'aptallıkla modifiye edilmiş halleri' filme zarar veriyor. Özellikle doğaçlama anlarda ortaya çıkan kontrolsüzlüğün, ilk filmdeki esprileri unutmuş olabileceklere hizmet eden 'remake esprilerle' harmanlanması filmin özeti aslında!

İlk filmin Colin Farrell, Jamie Foxx, Jennifer Aniston ve Kevin Spacey'den gelen üst düzey yardımcı oyuncu performansları burada da -Farrell firesiyle- devam ederken, ekibe yeni katılan Chris Pine - Christoph Waltz ikilisinin matah işler çıkardığı söylenemez. Merkezdeki üçlünün gözle görülür kimya probleminin, takımın en geveze parçası Charlie Day'ın ilk filmde yaşattığı 'aranan kan' hissiyatına fazlaca yüklenenlerden geldiği aşikar.

Uzun aralıklarla da olsa güldürmeyi başarıyor.

Tüm yapıyı değiştirip yine de tekrara düşebilmesi büyük başarı.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

MÜJDELER VAR YURDUMUN TOPRAĞINA TAŞINA, ERDİ SİNEMAM 100 ŞEREF YAŞINA!

Melik Saraçoğlu ve **Hakkı Kurtuluş** ikilisinin **SİYAD** Ödülleri'nde 'en iyi kısa film' ödülü kazanan çalışmaları, bugüne kadar hiç kimsenin izlemediği **"Ayastefanos'taki Rus Abidesinin Yıkılışı"**'nın neden 'ilk filmimiz' olamayacağına ikna ediyor bizi.

YÖNETMENLER Melik Saraçoğlu,
Hakkı Kurtuluş
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 22 dk.

MELİK SARAÇOĞLU VE HAKKI KURTULUŞ İKİLİSİ, SİNEMAMIZIN GELECEĞİ ADINA UMUTLU OLMAMIZI SAĞLAYAN GENÇLER arasında önemli bir yer tutuyor. Kurmaca, belgesel, 'sahte belgesel', kısa film, hangi disiplini isterseniz var onlarda. Ve ele attıkları konuları her daim 'olmuş' bir kıvama ulaştırmayı da başarıyorlar. SİYAD (Sinema Yazarları Derneği) Ödülleri'nde 'en iyi kısa film' ödülü kazanan, son çalışmaları "Müjdeler Var Yurdumun Toprağına Taşına, Erdi Sinemam 100 Şeref Yaşına!" adlı 22 dakikalık kısa filmleri de Saraçoğlu-Kurtuluş ikilisinin becerilerini bir kez daha alkışlamamıza vesile oluyor. Uzun mu uzun adından başlayarak tam bir 'hiciv şaheseri' var karşımızda.

2014, resmi tarihin işaret ettiği üzere 'sinemamızın 100. yılı' kutlamalarıyla geçip gitti bildiğiniz gibi. İşin aslını astarını bilmeden kabul gören bu 'bilgi'nin nerelere dayandığını ya da nerelere dayanmadığını belgeleyen bir çalışma "Müjdeler Var Yurdumun

Toprağına Taşına, Erdi Sinemam 100 Şeref Yaşına!". Saraçoğlu-Kurtuluş ikilisi, bir tür 'kolaj' mantığıyla kurguladıkları filmleriyle bu 'ön kabul' üzerine yükleniyorlar ziyadesiyle. Bir yandan bazı belgelerle neden böyle bir 'yanlış'ın peşinden gidildiğini anlatırken, öte yandan da alabildiğine eğlenceli bir dille aktarıyorlar argümanlarını.

Fuat Uzkinay'ın çektiği iddia edilen ve hiç kimsenin görmediği (buna rağmen şu ana kadar IMDb'de 87 kişinin oylarıyla 8.6 puan alabilen!) 1914 yapımı "Ayastefanos'taki Rus Abidesinin Yıkılışı" filminden yola çıkıyor yönetmenler. Ve bu 'şehir efsanesi'nin izlerini sürüyorlar. Nasıl geçtiğini anlamadığımız bir 22 dakika sonrasında, bu filmin hiç çekilmemiş olma ihtimalinin neredeyse yüzde 100 olduğuna ikna ediyor bizi Saraçoğlu-Kurtuluş ikilisi. Bu ikna ediciliği sağlarken sergiledikleri stil de sinemamızı onlara emanet etmek gerektiğini dikte ediyor bize...

Ankara
**ENGELSİZ
FİLMLER
FESTİVALİ**

www.engelsizfestival.com

21-26
NİSAN
**ANKARA
ENGELSİZ
FİLMLER
FESTİVALİ
2015**

Çağdaş Sanatlar
Merkezi

Ulucanlar Cezaevi
Sinema Salonu

**SESLİ BETİMLEME, AYRINTILI ALTYAZI VE İŞARET DİLİYLE
Gösterimler ücretsizdir**

ANA SPONSOR

ULAŞIM SPONSORU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1 - Adını koyup konuşalım, bu bir sansürdür!

Çayan Demirel ve Ertuğrul Mavioglu'nun "Bakur/Kuzey" belgeselinin 'eser işletme belgesi' dayatmasıyla İstanbul Film Festivali'nde gösteriminin engellenmesi pek tabii ki sansürdür. Öncelikle bunu kabul ederek konuşmaya başlamak lazım. Yoksa o oldu şu oldu diye tartışmaya başlayınca asıl meseleden uzaklaşıyor. Mesela Antalya Film Festivali'nde olan buydu...

2 - Sinemacıların tavrı takdire şayan

İstanbul Film Festivali'ndeki sansür krizi sonrası sinema sektörünün neredeyse tek ses olup tepki vermesi takdire şayan. Eğer, festivallerde gösterilecek ulusal filmlerden 'eser işletme belgesi' isteme zorunluluğu değişecekse bu sayede değişecek!

3 - Filmi izlemeden yorum yapmak mı?

Bu kriz sürecinin en dip noktası nedir dersiniz, "Bakur/Kuzey" belgeselini izlemeden filmi değerlendirmek ve hakkında keskin yargı cümleleri kurmak. Bu işin de bir adı var tabii ki: Kara propaganda. Komik olan, filmi izlemeden propaganda filmi ilan ederek kara propaganda yapmak.

4 - Erden Kıral'ın dediği çıktı!

Peki, yabancı filmler festivallerde neden 'eser işletme belgesi' almadan gösterilebiliyor? Aslında bu kazanılmış bir hak. 1988'de beş film sansürlenince ve sinemacılar hep birlikte bir tepki verince yönetmelik değişti. Ama yerli filmler bu muafiyetten faydalanamadı. O yıllarda bunun sorun olacağını Erden Kıral söylemişti. Eee, dediği de çıktı!

5 - O beş filmi hatırlayalım

Peki 1988'deki sansür krizinde hangi filmler sansürlenmek istenmişti, hatırlayan var mı? Yani sonraki yıllarda birçok yabancı filmi sorunsuz izlememize neden olan filmlerden bahsediyoruz... Yazalım, çünkü bu filmlerin adını bulmak bile çok zor! "Kralın Soyтарыsı" (O Bobo), "Yakarış" (Vedra), "Deshima", "Betty Blue" ve "Su Da Yanar".

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le

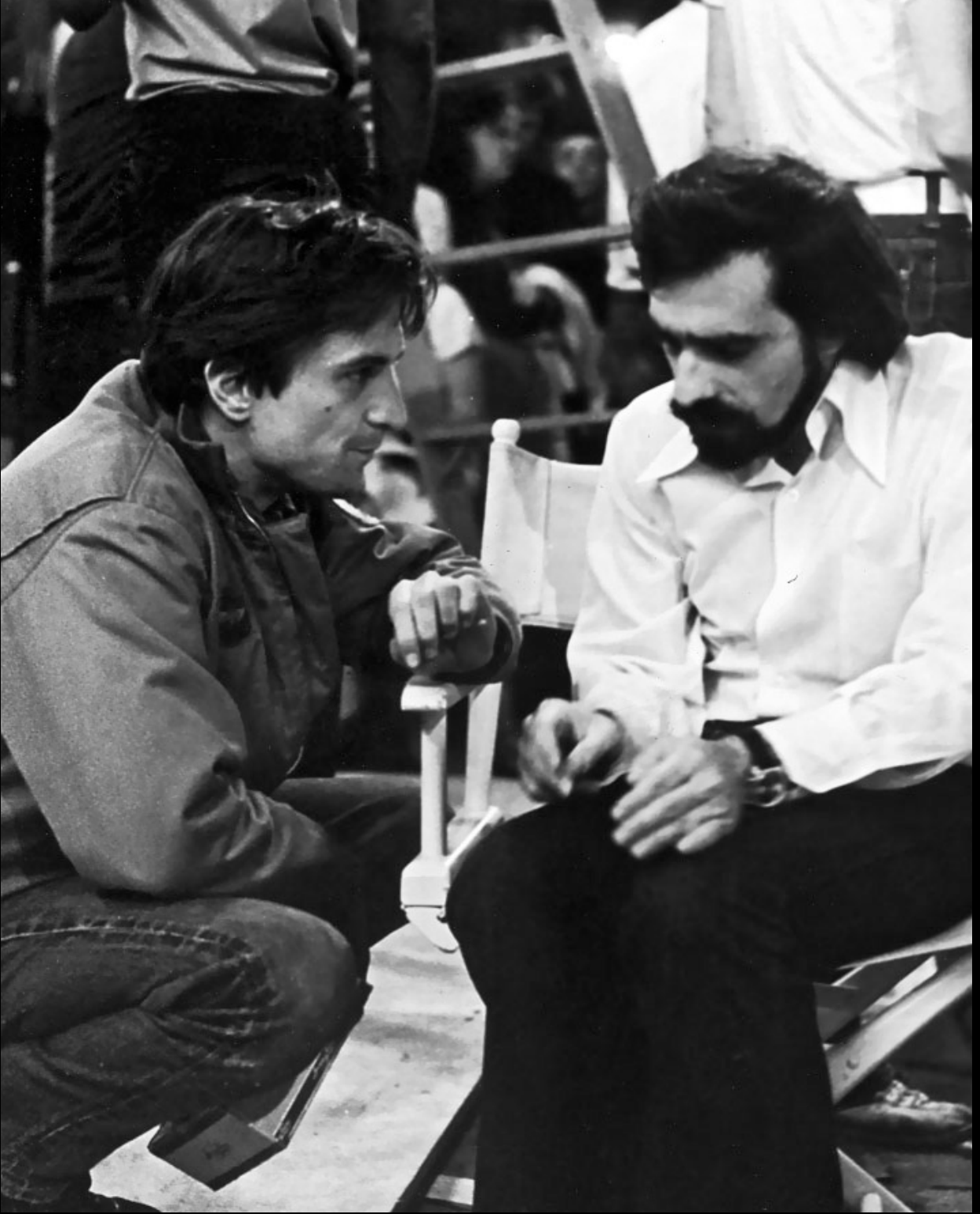

her cuma
saat: 22.00'da

hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

“ SİNEMA, KADRAJIN HEM İÇİNDE HEM DE DIŞINDA NE OLDUĞU MESELESİDİR. ”

Martin Scorsese